

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 09 0 U 037871 23 Uvp
Sarajevo, 22.11.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Danilović Edine, kao predsjednice vijeća, Mahić Samardžić Amele i Milosavljević-Jančić Nevenke, kao članica vijeća, te Pita Minele kao zapisničara, u upravnom sporu tužiteljice L.M. iz S., zastupane po punomoćnici Saller-Osenk Danijeli advokatu iz Sarajeva, protiv akta broj: 05-23-1323/19 od 14.10.2020. godine, tuženog Ministarstvo prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, u upravnoj stvari izdavanja naknadnog odobrenja za radove izvedene na nadziđivanju krovišta u cilju proširenja postojeće stambene jedinice, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 037871 20 U od 07.06.2023. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 22.11.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 09 0 U 037871 20 U od 07.06.2023. godine odbijena je tužba tužiteljice podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj i datum navedeni u uvodu ove presude, kojim je odbijena njena žalba izjavljena protiv rješenja Općinskog načelnika putem Službe za oblast prostornog uređenja i urbanizam Općine Novo Sarajevo, broj: 04-23-987/15 od 25.06.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem odbijen je zahtjev tužiteljice za izdavanje naknadnog odobrenja za radove izvedene na nadziđivanju krovišta u cilju proširenja postojeće stambene jedinice u objektu kolektivnog stanovanja u ulici ... u S., na zemljištu označenom kao k.č. ... k.o. ... novog premjera, što odgovara k.č. ... i ... k.o. ... starog premjera.

Zahtjevom za vanredno preispitivanje tužiteljica, putem punomoćnice, pobija prvostepenu presudu zbog povrede federalnog zakona, federalnog zakona o postupku kao i povrede člana 6. i člana 1. Protokola broj 1. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda. U zahtjevu se ponavljaju navodi tužbi, te ističe da je još 2008. godine podnesen zahtjev za izdavanje naknadne urbanističke saglasnosti za legalizaciju obzirom da je stan tužiteljice zbog ratnih prilika devastiran, pa je tužiteljica isti u potpunosti rekonstruisala, od svojih sredstava, ali je predmetni stan, koji se nalazi na zadnjem spratu, proširila i na potkrovlje u skladu sa građevinskim projektom i uz suglasnost ostalih stanara. Navodi da je u periodu od 2015-2020 godine, prvostepeni organ stalno odbijao zahtjev tužiteljice za izdavanje naknadnog odobrenja za izvede radove nadziđivanja, a drugostepeni organ uvažavao žalbu, te da nakon 10 godina vođenja postupka prvostepeni organ od tužiteljice traži dostavljanje notarski ovjerenih ugovora sa etažnim vlasnicima, iako u spisu postoji njihova saglasnost. Dalje ukazuje na član 373. Zakona o stvarnim pravima kojim je propisano da svi započeti postupci prema propisima koji su u tom momentu bili na snazi, će se okončati upravo po tim propisima, kao i na činjenicu da nijedna odredba Odluke o legalizaciji građevina izgrađenih bez odobrenja ne propisuje postojanje bilo kakvog ugovora, kao ni Zakon o prostornom uređenju Kantona

Sarajevo koji samo govori o izdavanju odobrenja za građenje u redovnoj proceduri. Smatra da je došlo do povrede člana 5. i 6. Zakona o upravnom postupku, te da prvostepeni sud u pobijanoj odluci nije potpuno razmotrio predmetnu tužbu, napominjući da se u ovom slučaju radi o legalizaciji, a ne postupku novog građenja. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno odlučivanje.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke predložio da se isti odbije.

Ovaj sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima («Službene novine Federacije BiH» broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Iz podataka spisa predmeta proizilazi da se tužiteljica obratila prvostepenom organu zahtjevom za izdavanje naknadnog odobrenja za radove izvedene na nadziđivanju krovišta u cilju proširenja postojeće stambene jedinice u objektu kolektivnog stanovanja u ulici ... u S., u kojem postupku je doneseno više odluka, ali je prvostepeni organ postupajući po uputama drugostepenog organa iz rješenja broj: 05-23-866/18 od 20.02.2019. godine donio novo prvostepeno rješenje od 25.06.2019. godine kojim je odbijen zahtjev tužiteljice za izdavanje naknadnog odobrenja za radove izvedene na nadziđivanju krovišta u cilju proširenja postojeće stambene jedinice u objektu kolektivnog stanovanja u ulici ... u S., na zemljištu označenom kao k.č. ... k.o. ... novog premjera, što odgovara k.č. ... i ... k.o. ... starog premjera. U obrazloženju ovog prvostepenog rješenja se navodi da se predmetni radovi odnose na nadziđivanje krovišta u cilju proširenja postojeće stambene jedinice u objektu kolektivnog stanovanja, a potkrovlje-tavan se, u smislu odredbi člana 5. stav 1.e) Zakona o upravljanju zajedničkim dijelovima zgrade, smatra zajedničkim dijelom zgrade, te da su shodno odredbama člana 80. stav 2. Zakona o stvarnim pravima svi etažni vlasnici suvlasnici na zajedničkim dijelovima zgrade, pa kako tužiteljica, nije dostavila dokumentaciju potrebnu za rješavanje predmetnog zahtjeva, taj organ je nastavio upravni postupak na osnovu raspoložive dokumentacije u spisu, te je u skladu sa članom 135. Zakona o upravnom postupku ("Službene novine FBiH, broj: 2/98, 48/99 i 61/22), a u vezi sa članom 12. stav 1. tačka 4. Odluke o legalizaciji građevina izgrađenih bez odobrenja za građenje i građevina privremenog karaktera ("Službene novine Kantona Sarajevo", broj: 6/06, 18/07, 18/08, 35/12, 51/15), kao i članom 8. Zakona o upravljanju zajedničkim dijelovima zgrade ("Službene novine Kantona Sarajevo", broj: 19/17), i članom 80. stav 2. Zakona o stvarnim pravima („Službene novine FBiH" broj: 66/13 i 100/13), odbio zahtjev tužiteljice. Nezadovoljna ovom odlukom tužiteljica je podnijela žalbu koju je tuženi svojim rješenjem od 14.10.2020. godine odbio sa obrazloženjem da je prvostepeni organ u ponovnom postupku postupio po uputama tog organa datim u rješenju od 20.02.2019. godine, utvrdivši da je prvostepeno rješenje pravilno i zakonito, te da su u obrazloženju odluke dati valjani razlozi za odbijanje zahtjeva tužiteljice i isti potkrijepljeni odgovarajućim dokazima. Tužiteljica je podnijela tužbu Kantonalnom sudu u Sarajevu, osporavajući rješenje tuženog od 14.10.2020. godine, koji je tužbu odbio našavši da su osporeno i prvostepeno rješenje doneseni u zakonito provedenom postupku, na osnovu potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu odredaba materijalnog prava.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje ovo upravne stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Pravilno je pobijanom presudom prvostepenog suda odbijena tužba tužiteljice i pravilno je osporeno rješenje cijanjeno pravilnim i zakonitim, a prigovori tužiteljice iz zahtjeva (većim dijelom isticani i u provedenom upravnom postupku koji je prethodio upravnom sporu u kome je donesena pobijana presuda) nisu doveli u pitanje pravilnost pobijane presude.

Naime, suprotno tvrdnjama zahtjeva, ovaj sud pravilnim cijeni primjenu, a i interpretaciju Odluke o legalizaciji građevina izgrađenih bez odobrenja za građenje i građevina privremenog karaktera (Službene novine Kantona Sarajevo, broj: 6/06, 18/07, 18/08, 35/12 i 51/15) koja u članu 12. stav 1. tačka 4. propisuje da se uz zahtjev za donošenje rješenja o naknadnom odobrenju za građenje prilaže: dokaz o pravu vlasništva ili pravu korištenja zemljišta radi građenja, odnosno pravu građenja, kao i odredba člana 5. stav 1.e) Zakona o upravljanju zajedničkim dijelovima zgrade ("Službene novine Kantona Sarajevo", broj: 19/17), kojom je propisano da se zajedničkim prostorom zgrade, između ostalog, smatra i potkrovljetavan.

Dake, shodno utvrđenim činjenicama iz upravnog postupka, uz primjenu citiranih zakonskih odredbi, jasno se da zaključiti da Odluka o legalizaciji građevina izgrađenih bez odobrenja za građenje i građevina privremenog karaktera, kao opšti akt, je u direktnoj vezi sa materijalnim propisima odnosno odredbom člana 5. stav 1.e) Zakona o upravljanju zajedničkim dijelovima zgrade, kojom se eksplicitno propisuje šta se smatra zajedničkim prostorom zgrade, kao i član 80. stav 2. Zakona o stvarnim pravima kojom se definiše pojam etažnog vlasništva, pa se ne može prihvatiti navod tužitelja da je došlo do pogrešne primjene materijalnog prava.

Naime, prema stanju spisa, nije sporno da je tužiteljica još 2008. godine podnijela zahtjev za izdavanje naknadnog odobrenja (legalizaciju) za radove izvedene na nadziđivanju krovništva u cilju proširenja postojeće stambene jedinice, ali isto tako nije sporno da je Služba za oblast prostornog uređenja i urbanizma Općine Novo Sarajevo rješenjem od 13.04.2015. godine izdala naknadnu urbanističku saglasnost tužiteljici, za radove izvedene na nadziđivanju krovništva u cilju proširenja postojeće stambene jedinice u objektu kolektivnog stanovanja u ulici ..., koje rješenje je tužiteljici dostavljeno i koje nije osporavala. Dakle, upravo navedenim rješenjem (tačkom III) je jasno navedeno da je tužiteljica uz zahtjev za izdavanje odobrenja za građenje dužna dostaviti notarski obrađen akt /ugovor/ zaključen sa etažnim vlasnicima predmetne zgrade, što potvrđuje da je još u tom momentu tužiteljica imala saznanja o potrebi dostavljanja notarski obrađenih akata sa ostalim etažnim vlasnicima, sa čim se saglasila, jer navedeno rješenje, kako je to već navedeno nije osporavala.

Bez osnova je pozivanje tužiteljice na član 372. Zakona o stvarnim pravima, kojom je propisano da se svi započeti postupci na osnovu propisa koji su bili na snazi do početka primjene tog zakona, okončati po odredbama tog propisa, jer je prema Odluci o legalizaciji građevina izgrađenih bez odobrenja za građenje i građevina privremenog karaktera koja je bila na snazi u vrijeme podnesenog zahtjeva, bilo predviđeno dostavljanje dokaza o pravu vlasništva ili pravu korištenja zemljišta radi građenja, što implicira da izjava volje etažnih vlasnika, kao suvlasnika, mora imati odgovarajuću formu da bi mogla proizvesti pravni učinak, što bi u konkretnom slučaju bio akt koji je notarski obrađen, jer se na ovoj način prenosi određeni suvlasnički dio, što nije moguće kompenzirati, odnosno nadomjestiti saglasnostima, kako to pogrešno smatra tužiteljica.

Pored toga, upravni organi se u svojoj odluci pozivaju i na član 80. Zakona o stvarnim pravima, ali isključivo u funkciji definisanja instituta etažnog vlasništva, kao vlasništvo na

posebnom dijelu nekretnine koje je neodvojivo povezano sa odgovarajućim suvlasničkim dijelovima. Isto tako, pozivanje upravnih organa na Zakona o upravljanju zajedničkim dijelovima zgrade potkrepljuje zaključak da se potkrovlje-tavan smatra zajedničkim prostorom zgrade što su sve relevantni aspekti za odlučivanje o zahtjevu tužiteljice i donošenje konačne odluke.

Navod zahtjeva da je tužiteljici povrijeđeno pravo na imovinu i član 6. Evropske konvencije, nije osnovan. Naime, odlučujući u ovom upravnom postupku, uopće se ne dira u pravo tužiteljice na imovinu, niti se zadire u njeno vlasništvo, nego se samo u okviru stvarne nadležnosti i datih zakonskih ovlaštenja cijeni i donosi odluka da li ima osnova da se izda naknadno odobrenje za izvedene radove. Prema tome, bez osnova je navod tužiteljice da su joj povrijeđena prava propisana Zakonom o stvarnim prava i Evropskom konvencijom o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Prema tome, imajući u vidu izloženo, ovaj sud smatra da u ovoj upravnoj stvari nije bilo nepravilne, niti formalističke primjene materijalnog prava, kao ni bitnih povreda odredaba federalnog zakona o postupku, koji bi bili od uticaja na prava tužiteljice i njenog na zakonu zasnovanog neposrednog ličnog interesa i prava. Isto tako, nema povrede ni načela efikasnosti iz člana 6. Zakona o upravom postupku, jer je tužiteljica znatno doprinjela dužini trajanja cijelog postupka i to prije svega nepostupanjem po nalogu za dopunu zahtjeva, kao i iz razloga što je i sama tražila produženja roka za pribavljanje tražene dokumentacije.

Slijedom navedenog, ovaj sud je i ostale prigovore zahtjeva za vanredno preispitivanje ocijenio neosnovanim, pa je primjenom člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Pita Minela, s.r.

Predsjednica vijeća
Danilović Edina, s.r.